

χειράς του, ἔμεινεν ἀκίνητος, κλαίων καὶ ἀναπολῶν εἰς τὸν νοῦν του τὰ αἰτία τῆς λύπης του ταύτης.

Κανείς ποτε δὲν θὰ ἔπραττε τὸ κακὸν ἂν ἐγνωρίζε ποίας λύπας τούτου οὔρει ὀπίσω του.

Ἐξ μῆνες εἶλον παρέλθει ἀπὸ τὴν σκοτεινὴν ἐκεῖνην ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἑρρίκος ἔγεινεν ἔνοχος μεγάλου τινὸς σφάλματος — καὶ ὅμως τὸ σφάλμα ἐκεῖνο ἔμεινεν ἐμπεπηγμένον εἰς τὴν συνείδησίν του, ἀπαράλλακτα ὡς νὰ εἶχε διαπραχθῆ τὴν χθεςινὴν ἢ καὶ αὐτὴν ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν. (ἀκολουθεῖ.)

Ὁ κάλλιστος φίλος.

Πόσον εὐχάριστον νὰ ἔχη κανεὶς ἓνα φίλον! Νομίζει δτι αἱ καλλίτεραι ὥραι τῆς ἡμέρας εἶναι ἐκεῖναι, τὰς ὁποίας περνᾷ μαζύ του, καὶ ὅταν χωριζοῦν δὲν βλέπει τὴν στιγμήν δτε θὰ τὸν ἴδῃ πάλιν. Δὲν ἔχουν κρυφὰ ὁ εἰς ἀπὸ τὸν ἄλλον, καὶ ὅλα των τὰ σχέδια καὶ αἱ διασκευάσεις εἶναι κοινά. Πόσον εὐτοχῆς εἶναι ὁ παῖς, ὅστις ἔχει ἓνα τοιοῦτον φίλον, τὸν ὁποῖον εἰμπορεῖ νὰ ἐμπιστευθῆται, καὶ ὁ ὁποῖος λαμβάνει πάντοτε τὸ μέρος του εἰς κάθε φιλονεικίαν καὶ διαφορὰν, τὴν ὁποίαν ἔχει μὲ ἄλλους, — φίλον ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἰμπορεῖ νὰ ζητήσῃ μίαν χάριν, καὶ ὅστις θὰ τὴν κάμῃ χωρὶς νὰ τὸ νομίσῃ βάρος. Ἴσως εἴπη τις δτι τοιοῦτοι φίλοι εἶναι σπάνιοι. Ἔστω· ἀλλ' ὅμως πᾶν παιδίον ἔχει εἰς τὴν ἐξουσίαν του νὰ ἀποκτήσῃ τοιοῦτον φίλον, στενὸν, ἀφωσιωμένον καὶ πιστὸν, ὅστις νὰ μὴ ἔχη κανὲν ἀπὸ τὰ ἐλαττώματα, τὰ ὅποια ἀδύνατον νὰ μὴ ἔχη καὶ τὸ κάλλιστον παιδίον τοῦ κόσμου.

Ὁ φίλος αὐτὸς εἶναι πρῶτον ὑπομονητικώτατος καὶ συγχωρητικώτατος. Οἱ ἄλλοι φίλοι, ὅσῳ καὶ ἂν μᾶς ἀγαποῦν, πειράζονται ἐνίοτε ἀπὸ μίαν ἀπερίσκεπτόν μας λέξιν, ψυχραίνονται ἀπὸ μίαν μικράν μας ἀδιακρισίαν. Ἄλλ' ὁ καλὸς οὗτος φίλος εἶναι πάντοτε ὁ αὐτός. Εἴτε τὸν ληζμονοῦμεν, εἴτε τὸν λυποῦμεν δὲν μας κακίζει, ἀλλ' ἅμα τὸν ἐνθυμηθῶμεν πάλιν καὶ ὑπάγωμεν νὰ τὸν ἀναζητήσωμεν, μᾶς ὑποδέχεται χωρὶς παράπονα καὶ ἐπιπλήξεις καὶ προθύμως συγχωρεῖ τὴν ἀδιαφορίαν μας.

Εἶναι ἀγαθώτατος καὶ εὐεργετικώτατος φίλος. Μᾶς χαρίζει καθ' ἑκάστην καὶ ἀδιακόπως δῶρα καλὰ, καὶ ὅταν ἀκόμη ἡμεῖς τὰ λαμβάνωμεν χωρὶς κἂν ἐν εὐχαριστῶ νὰ τῷ εἴπωμεν, δὲν παύει τὰς εὐεργεσίας του, ἀλλὰ καθ' ἑκάστην μᾶς πέμπει νέας ἀποδείξεις τῆς ἀγαθότητός του.

Οἱ ἄλλοι φίλοι ὅσον καὶ ἂν ᾖναι σχετικοὶ τῆς οἰκογενείας δὲν δύνανται νὰ ᾖναι πάντοτε μαζὶ μας. Ἐχουν τὰς ἰδιαιτέρας των ὑποχρεώσεις πρὸς τοὺς γονεῖς

καὶ ἄλλους συγγενεῖς των, ἔχουν ἐργασίας καὶ διασκεδίσσεις ἀκόμη, χωριστὰ ἀπὸ ἡμᾶς. Ἄλλ' ὁ καλὸς οὗτος φίλος, δὲν μας ἀφίνει ποτὲ ἐξ ἰδίας του θελήσεως. Ἐὰν τὸν θέλωμεν, μένει μαζὶ μας πάντοτε, καὶ εἰς ὁποίαν δὴποτε στιγμήν τὸν φωνάξωμεν εὐρίσκεται ἐκεῖ πλησίον μας διὰ νὰ μᾶς βοηθήσῃ εἰς ὅ,τι ἔχομεν ἀνάγκην.

Τὰ προτερήματα τοῦ καλοῦ τούτου φίλου θὰ ἐγέμιζαν πολλὰς σελίδας, ἂν ᾔθελον τὰ ἀναφέρει ὅλα· ἰδοὺ ὅμως τὸ σπουδαιότερον καὶ κάλλιστον πάντων — εἶναι τὸ μέγιστον σημεῖον τῆς φιλίας — ἡ ἀγάπη. Τόσον ἠγάπησε μικροὶ μου φίλοι, σᾶς καὶ ὅλα τὰ λοιπὰ παιδιά τοῦ κόσμου, ὥστε κατῆλθεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν εἰς τὴν γῆν καὶ ἔγεινε πτωχὸν παιδίον, καὶ τέλος ἐσταυρώθη διὰ νὰ σᾶς ἀνοίξῃ τὴν θύραν τοῦ Παραδείσου, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν εἶθε ἄξιοι μόνοι σας νὰ εἰσεέλθητε, ἀλλὰ μόνον χάριν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις εἶναι ὁ κάλλιστος φίλος τῶν παιδίων καθὼς καὶ τῶν ἡλικιωμένων. Μεγαλειτέραν ἀγάπην ταύτης δὲν δύναται νὰ ἔχη τις, — αὐτοῦ νὰ δώσῃ τὴν ζωὴν του διὰ τὸν φίλον αὐτοῦ. » Ὁ Καλὸς σας Φίλος ἔδωκε τὴν ζωὴν του διὰ σᾶς, τί λοιπὸν θὰ τῷ ἀνταποδώσῃτε σεις; Οὔτε χρυσὸν, οὔτε λίθον, οὔτε σμόρναν, ἀλλὰ τὸ δῶρον τῆς ἀληθοῦς φιλίας, τὴν ἀγάπην, — τὴν ὑψίστην καὶ ἐντελεσάτην ἀγάπην τῆς καρδίας σας, καὶ τότε μόνον θὰ ἄξιωθῆτε νὰ πράττητε καὶ τὸ θέλημά του, διότι αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶπεν, ἠἰδὼν μὲ ἀγαπᾶτε, τὰς ἐντολάς μου φυλάξατε. »

Ο ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΚΑΙ Ο ΚΥΚΛΩΨ.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ σκηρὴν ἐκ τῆς Ὀδυσσεῖας τοῦ Ὀμήρου, — τὸ ἐπεισόδιον ἐκεῖνο τῶν περιπετειῶν τοῦ Ὀδυσσεῦς μετὰ τοῦ Κύκλωπος, ὅτε τὸν κερνᾷ οἶνον, ἐξ ἐκείνου, τὸν ὁποῖον εἶχε φέρει ὡς προσφορὰν εἰρηλικὴν πρὸς αὐτόν. Ὁ Ὀδυσσεὺς ὡς εἰξεύρετε, ἦτο ἐκ τῶν Ἑλλήνων ἥρώων, οἱ ὁποῖοι ἐπέστρεψαν μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τροίας εἰς τὴν πατρίδα των, αἱ δὲ περιπέτειά του καθ' ὅδον ἀποτελοῦν τὸ θέμα τοῦ ἑνὸς τῶν δύο μεγάλων ἔργων τοῦ Ὀμήρου. Μία τῶν περιπετειῶν τούτων ἦτον ἡ ἐπίσκεψίς του εἰς τὴν νῆσον τῶν Κυκλώπων, οἵτινες, ὡς βεβαίως εἰξεύρετε, ἦσαν μυθολογικά τινα τέρατα γιγαντιαίου ἀναστήματος μὲ ἓνα μόνον ὀφθαλμὸν εἰς τὸ μέσον τοῦ μετώπου των.

Ἀφῆσας τὸ πλοῖόν του ἀραγμένον εἰς ἀπόκεντρον μέρος τῆς παραλίας ὁ Ὀδυσσεὺς μὲ δώδεκα ἐκλεκτοὺς συντρόφους ἐπροχώρησεν εἰς τὴν νῆσον ἵνα ἐπίσκηφθῇ τὸν Κύκλωπα, ἐπειδὴ δὲ δὲν τον ἤυραν ἐντὸς τοῦ

σπηλαίου του ἐκάθισαν καὶ ἔφαγαν καὶ ἔπιαν ἐκ τοῦ γάλακτος καὶ τοῦ τυροῦ, τὰ ὅποια ἤδραν ἐκεῖ ἄφθονα. Ἄλλ' ὅτε αὐτὸς ἐπέστρεψε καὶ τοὺς ἡδρεν, ἐθυμώθη φροδερὰ καὶ φονεύσας δύο ἐξ αὐτῶν τοὺς ἔφαγεν. Ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ οἱ λοιποὶ ἀπηλπισμένοι δὲν ἤξευραν τί νὰ πράξουν· ἀπεφάσισαν νὰ φονεύσουν τὸν Πολύφημον ἐνῶ ἔκοιμάτο, — ἀλλ' ὕστερον ἐσκέφθησαν ὅτι θὰ ἀπέθνησκαν καὶ αὐτοὶ ἐκεῖ διότι ἡ εἴσοδος τοῦ σπηλαίου ἐφράσσετο μὲ βράχον ὑπέρογκον, τὸν ὅποιον μόνος ὁ Κύκλωψ ἠδύνατο νὰ μετακινήσῃ. Ἄλλ' ὁ Ὀδυσσεὺς, ὅστις ἐρημίζετο ὡς ὁ ἐξυπνότατος ὄλων τῶν Ἑλλήνων, ἐπενόησε τὸ ἐξῆς τέχνασμα—Τὴν ἐπομένην ἑσπέραν, ἀφοῦ ἔφαγεν ἄλλους δύο τῶν συντρόφων του ὁ Κύκλωψ, τῷ προσφέρει νὰ πῆγῃ ἐκ τοῦ γλυ-

σκήν, οἱ αἰχμάλωτοι του τῷ ἐξέφυγαν κροφθέντες ὑπὸ τὰς κοιλίας τῶν δασυτρίχων προβάτων, ἐνῶ ὁ Κύκλωψ ἐφηλάφει τὴν ράχιν των μόνον. Οὕτω δὲ ἔφθασαν ἀσφαλῶς εἰς τὰ πλοῖά των, καὶ πρὸς στιγμὴν ἀηλάχθησαν τοῦ κινδύνου, ἂν καὶ βραδύτερον ἢ κατὰρα τοῦ Κύκλωπος τοῖς ἐπροξένησε μεγάλα δυστυχήματα.

Ταῦτα ἐν συντόμῳ πρὸς ἐξήγησιν τῆς εἰκόνος· σὰς συμβουλευῶμαι ὅμως, ὅσοι ἀπὸ σᾶς δὲν ἀνεγνώσατε ἤδη τὴν Ὀδύσειαν, νὰ καταβάλατε πᾶσαν προσπάθειαν ὥστε νὰ τὴν ἀναγνώσητε, διότι εἶναι τὸ ὠραιότατον παραμῦθον τοῦ κόσμου!

Ὀδυσσεὺς καὶ Πολύφημος.

κοῦ μαύρου οἴνου, τὸν ὅποιον εἶχε φέρει ἐκ τοῦ πλοίου, ἀφοῦ δὲ ὁ Κύκλωψ κατενθουσιασθεὶς ἐκ τῆς γλυκύτητός του ἐζήτησε καὶ ἔπιεν ὀλόκληρον τὸν ἀσκὸν, τὸν κατέλαβεν ὕπνος βαθύτατος, τότε δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς μὲ τὴν βοήθειαν τεσσάρων συντρόφων του ἐπόρως χονδρὴν καὶ αἰχμηρὰν δοκὸν, καὶ τὴν ἐνέπηξεν εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Πολυφύμου, ὅστις ἀνεπήδησεν ἐκ τοῦ ὕπνου βοᾶν καὶ κραυγάζων, ἀλλὰ μάτην, διότι οὔτε τοὺς βάσανιστάς του ἠδυνήθη νὰ συλλάβῃ, οὔτε ἐπέτυχεν νὰ τοὺς τιμωρήσουν οἱ ἄλλοι Κύκλωπες, οἱ ὅποιοι συνήχθησαν ἔξω τοῦ ἄντρου ἀκούσαντες τὰς φωνάς του. Τὴν δὲ ἐπομένην πρωΐαν, ὅτε ἀπεκύλισε τὸν βράχον ἐκ τῆς εἰσόδου τοῦ σπηλαίου διὰ νὰ ἐκβάλῃ τὰς ἀμνάδας καὶ τοὺς κριούς του εἰς τὴν βο-

ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ.

Ἡ ἀπέναντι εἰκὼν παριστᾷ μαρτύριον Χριστιανῶν ἐν τῷ ἀμφιθεάτρῳ τῆς Ρώμης. Αἱ δύο ἐμπρόσθιοι μορφαὶ εἶναι σύζυγοι, ὁ Εὔδωρος καὶ ἡ Κυμοδόκη, τὸν δὲ βίον καὶ τὸν θάνατόν των περιέγραψε διάσημος τις Γάλλος συγγραφεὺς ὁ Σατωβριάνδος εἰς τι λαμπρὸν σύγγραμμά του ἐπιγραφόμενον «Οἱ μάρτυρες.»

«Ἄμα ἐνεφανίσθη ὁ αὐτοκράτωρ εἰς τὸ ἀμφιθέατρον, οἱ θεαταὶ ἐσηκώθησαν καὶ τὸν ἐχαιρέτισαν ὡς συνήθως. Ὁ Εὔδωρος κλίνει τὴν κεφαλὴν του μὲ σεβασμὸν, καὶ ἡ Κυμοδόκη προχωρεῖ πρὸς τὸ αὐτοκρατορικὸν θεωρεῖον διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν χάριν τῆς ζωῆς τοῦ Εὔδωρου, καὶ νὰ προσφερῇ ἀντ' αὐτοῦ. Ἄλλ' ὁ ὄχλος